

Groningen kiest voor vogelvriendelijke windturbines

Het waait er vaak flink en er is ruimte zat. Daarom is de Eemshaven volgens de provincie Groningen een ideale plek voor meer windmolens. Plannen liggen al klaar. Probleempje: ook vogels zijn dol op deze windrijke noordpunt. Met een zeebries in de rug vliegen jaarlijks miljoenen trekvogels door het Eemsgebied. Dat kán niet altijd goed gaan. Een botsing met een turbine loopt al snel slecht af - voor de vogel.

Het lijkt dat daarvoor een oplossing is gevonden. Nieuwe windmolens moeten van Groningen worden uitgerust met een dectiesysteem. Komt er een zwerm vogels aanvliegen, dan slaan de turbines vanzelf af. Het radarsysteem op de nieuwe molens moet de vogelsterfte door een botsing met wieken verminderen met 75%. Zo blijven jaarlijks ongeveer 825 vogelleven gespaard.

Groningen verwacht dat het radarsysteem de windmolens zo'n vijftientig keer per jaar kort een draaiverbod zal opleggen. Vooral in nachtelijke uren in het voor- en najaar, want dan zijn vogels in hun trekseizoen onderweg. Het vogelvriendelijke beleid van Groningen

is goed nieuws voor vogels en -liefhebbers, maar wat minder voor windenergieproducten. Die kunnen bij stillegging even geen groene stroom produceren en verkopen, maar de financiële schade is volgens Groningen verwaarloosbaar, omdat de turbines heus niet stilvallen als een klein clubje vogels passeert. Of een eenling.

Bron: Trouw, 13 januari 2017

GS

Blik op dwaalgast

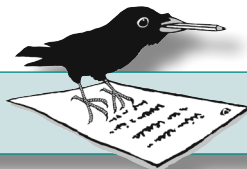
Vogelaars worden wild van een zeldzame Ringsnaveleend uit Amerika. Het winterweer vormde geen enkel beletsel voor fanatieke vogelaars om hun hobby te bedrijven. Dat bleek op 13 februari 2017 in Appingedam waar een dobberende Ringsnaveleend een goed ingepakt legertje vogelkijkers met lange fotolenzen op de been wist te brengen.

Jack goed dicht, bontlaarzen aan, telelens en verrekijker in de aanslag en wachten tot de dwaalgast zich vertoont. De Ringsnaveleend wordt jaarlijks maar een enkele keer gezien in Nederland. Het meest vliegt de soort in Noord-Amerika.

Bron: De Telegraaf, 14 februari.

GS

Reacties

Eksters en glimmende objecten

Ik moet een jaar of elf zijn geweest, toen ik mijn eerste Ekster meenam uit een nest met zes jongen. Samen zijn we naar huis gefietst, waar mijn ouders niet stonden te juichen. Jammer dan, maar ik dacht er niet over Pica weer te laten vertrekken. Een jaar lang hebben we veel plezier aan elkaar beleefd. In het begin hield hij bij het voeren zijn snavel stijf dicht, waardoor ik gedwongen was, deze met twee vingers te openen. Al na een halve dag had hij het in de gaten, die slimme rakker! Daarna heb ik hem nooit meer aangeraakt. Als ik vlak voor de schemering de tuin in ging, vloog hij op mijn schouder en drukte ik mijn wijsvinger tegen zijn buik, waarop hij op mijn hand overstapte en ik hem voor de nacht in zijn ruime hok kon plaatsen. 's Morgens voerde ik hem, waarop hij bij mijn nadering

al huizen ver hoorbaar luid zat te bedelen. Daarna mocht hij de tuin in. Twee weken later was hij volledig vrij om te gaan en te staan – en te vliegen – waarheen hij wilde. Hij zeilde door de tuinen van alle burens en iedereen vond het leuk. Bij mooi weer ging ik heerlijk op mijn rug op ons gazon liggen, waarop hij neerstreek op de neus van mijn schoen. Luid schetterend trok hij dan mijn beide veters los, en een lol dat hij daarin had! De intiemste momenten waren die waarbij hij op mijn hoofd neerstreek en zachtjes in mijn oorlelletjes zat te pikken. Tja, als je zo'n vogel Pica noemt, moet je ook de consequenties accepteren...

Apetrots

Op zekere dag kwam ik de naast ons huis gelegen school uit en zat hij op het fietsenhok

Ekster op hek.
Foto: B. van den Brink.

al op me te wachten. Apetrots was ik op hem en samen gingen we naar huis, hij met mij mee op vliend. Daar vergat ik hem even, omdat er in de tuin een schilder aan het werk was. De schuur en het kippenhok kregen een goede beurt. Ik maakte een praatje met de man, waarvoor hij even de tijd nam en onder-tussen een shagje draaide. Zijn aansteker had hij op de tuinpoort gelegd. Toen zijn rokertje mooi dichtgeplakt was, zocht hij naarstig naar zijn plastic aansteker. ‘Wel heb ik nou...!’ mompelde hij, ‘Ik heb hem toch net op het hek gelegd?’ Ik knikte. ‘Kom op met dat ding dan,’ zei hij lichtelijk geïrriteerd. ‘Ik heb hem niet!’ reageerde ik en plotseling schoot ik in de lach. ‘Maar ik denk wél dat ik weet waar hij is.’ Ik had Pica namelijk wel eens meer in de acht meter hoge dakgoot zien klooiën en meende dat hij dan een bad nam. ‘Daar, boven in de dakgoot. Maar wij hebben niet zo’n lange ladder.’ Ik legde hem mijn vermoeden uit, waarop hij vreselijk begon te lachen. Nou, die ladder had hij wel, op het dak van zijn auto. Hij begon mij serieus te nemen, haalde de ladder op en zette hem tegen de gevel. Zonder nog een woord te zeggen, klom hij naar boven en daar hoorde ik hem plotseling bulderen van het lachen! Vervolgens daalde hij de trap weer af en toonde mij twaalf

bontgekleurde en gebloemde plastic aanstekers die hij op één plekje had verzameld. Ik keek om me heen, maar Pica was natuurlijk in geen velden of wegen te bekennen... Enfin, schilder tevreden met zijn pas aangestoken shagje en ik naar binnen om mijn moeder het verhaal te vertellen. Ze had er zichtbaar lol om. Daarna ging ik de straat op en luid schetterend kwam Pica op mij aanvliegen om op mijn hoofd plaats te nemen. ‘Zo ouwe jongen, had je weer zin in een geintje?’ Hij keek mij – voor mijn gevoel – licht spottend aan, waarop ik hem een stuk brood met pindakaas heb gegeven. Hij smulde!

Waarom dit verhaaltje?

Waarom vertel ik u eigenlijk dit zestig jaar oude en inmiddels onvoorstelbaar ouderwetse verhaal? Omdat ik altijd de boeiende artikelen van Marcel Boer lees, die schrijft: ‘Van Eksters werd gezegd dat ze glimmende voorwerpen als sieraden en zilveren theelepeltjes stelen en naar het nest brengen. Proefondervindelijk is bewezen dat deze bewering onjuist is.’ (*het Vogeljaar* 65(1):7). Toch ligt naast mij een boek met een foto van een eksternest waarin twaalf complete zonnebrillen zijn verwerkt. Hoezo onjuist? Eksters versieren er hun nest mee en zelfs op het nest van een Bruine Kiekendief vond ik eens een spierwit plastic lint van zo’n meter lengte met daarop in viervoud de tekst: Kalenberger Riet. Hoe wil je nog meer de aandacht van je vijanden trekken dan door zo’n versiering? En als je dan geen nest hebt, zoals mijn Ekster, dan gooi je je fascinerende objecten toch doodgewoon in de dakgoot? Echt, Marcel, die wetenschappers weten werkelijk niet álles, hoor!

Wel bij dezen mijn complimenten voor je schitterende teksten! Net als voor de prachtige illustraties van Jos Zwarts. Briljant!

■ Dick Woets, e-mail: dickwoets@hetnet.nl.

het Vogeljaar

**Een uitgave over vogels,
voor en door vogelaars.**

**Al 65 jaar hét tijdschrift over vogels en vogelbescherming.
Neem nu een abonnement!**